

Livets väg

nr 36

Jesus sa: Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig (Joh. 14:6).

Vägen genom Bibeln (14)

På väg till Sinai berg mötte Mose och folket fiender. Det var Amalekiterna som vid flera tillfällen kom att vålla svåra problem för Israels folk. I 2 Mos. 17:8–16 berättas följande:

Amalekiterna besegras

Sedan kom Amalek och stred mot Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss och dra ut i strid mot Amalek. I morgon ska jag ställa mig överst på höjden med Guds stav i handen."

Josua gjorde som Mose hade sagt till honom och stred mot Amalek, medan Mose, Aron och Hur steg upp överst på höjden. Och så länge Mose höll upp sin hand hade Israel övertaget, men när han lät handen sjunka fick Amalek övertaget.

När Moses händer blev tunga tog de därför en sten och lade under honom, och han satte sig på den. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på var sida. Så hölls hans händer stadiga tills solen gick ner. Och Josua besegrade Amalek och hans folk med svärd.

Herren sade till Mose: "Skriv upp detta i boken så att ni inte glömmer det och inpränta det hos Josua, för jag ska utplåna minnet av Amalek så grundligt att det inte finns mer under himlen."

Och Mose byggde ett altare och gav det namnet Herren mitt baner. Han sade:

"En hand har lyfts mot Herrens tron.

Herren ska strida mot Amalek från släkte till släkte."

Om detta ställe skriver Luther att han är förvånad över hur Israels mäktiga armé på 600.000 beväpnade män kunde frukta Amalekiternas mycket mindre folk. Dessa bodde i trakten kring Sinai och kände sig säkert hotade av det mäktiga och stora Israeliska folket. Luther förmodar att Amalekiterna tänkte att Israels folk nu var utmattade av hunger och törst efter den långa vandringen genom havet och sedan i öknen. Då var det läge för dem att anfalla Israel.

Detta visar också hur det är med vårt kristna liv, skriver Luther. Så länge vi lever här på jorden kommer ständigt de soliga stunderna att avbrytas av regn och oväder, också andligen sett.

Amalek hade troligen endast anfällt en liten del av folket, som ju var utspritt över ett stort område. Josua fick då befallningen att möta Amalek med en skara soldater. Det var troligen en mindre skara, avpassad efter de anfallandes styrka. Men den som verkligen stred mot Amalek var Mose med sin bön uppe på höjden. Därifrån kunde han överblicka både fienderna och försvararna.

Mose tog med sig sina två närmaste män, Josua och Hur. Mose lyfte sina händer och ropade till Herren. Då fick Israel övertaget. Men när Mose blev trött i armarna fick Amalek övertaget. Detta visar oss böns stora betydelse. Även Josua och Hur ingriper genom att stödja Mose med en stor sten där han kunde sitta, och hålla hans armar så att de inte sjönk ner. De förstod att det var Gud som gjorde

Livets väg

Evangeliskt-lutherskt kyrkoblاد

Nr 36, 14 okt 2022

Red. kyrkoherde Sten Rydh

ett under som svar på Mose böner. Säkert ropade de själva också till Herren.

Luther skriver att denna händelse lär oss att vi i nöden skall använda både yttre medel och bön till Gud. Till det yttre utsåg Josua en skara soldater som skulle kämpa mot fienden. Men samtidigt bad Mose innerligt och uthålligt tillsammans med Josua och Hur. På detta sätt gav Gud seger.

Mose handlade klokt när han lät Josua utse en mindre grupp stridsmän. Man behöver inte använda mer våld än vad nöden kräver. Samtidigt skall vi lära oss att inte förtrösta på de yttre medlen, utan endast på Gud. Men det är också fel att inte alls gå till försvar om vi blir angripna. När t.ex. villolärare angriper Guds ord och den kristna läran har varje präst i sin ämbetsed lovat att inte bara predika det rätta utan också vederlägga villfarelser som hotar att föra församlingen vilse, bort från Ordets rätta väg. Paulus skriver i brevet till Titus:

Han [församlingsledaren, biskopen] ska hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han både kan uppmuntra med sund undervisning och tillrättvisa motståndarna (Tit. 1:9).

Men utan bön och förtröstan går det inte. Så uppmanar oss Gud till ständig bön, och särskilt till bön i nöden. Församlingen ber också med prästen att han på rätt sätt skall kunna övervinna villolärarna. David skriver:

Ropa till mig på nödens dag. Jag ska rädda dig, och du ska ära mig (Ps. 50:15).

I den äldre översättningen var denna vers så här vackert utformad:

Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig (1917 års övers.)

Detta är ett underbart löfte. Precis som Mose gjorde får vi ropa till Herren och vara övertygade om att han hjälper. Men han gör det på sitt eget sätt, så att hjälpen

kommer när Gud vill. Ofta låter han oss vänta på bönhörelse för att vi skall inse att vi själva inte förmår någonting. Vi skall då hålla ut i bönen utan att förtröttnas.

Luther hänvisar här också till profeten Jesaja, som skriver:

Och det ska ske att innan de ropar ska jag svara, medan de ännu talar ska jag höra (Jes. 65:24).

Gud hör alltså våra böner redan innan vi har hunnit bedja dem! Detta är verkligen ett Guds under, som vi måste ta på största allvar. Genom att försumma bönen går vi miste om stora välsignelser som Gud vill ge oss som svar på bön. Jakob skriver:

Ni har inget därför att ni inte ber (Jak. 4:2).

Jakob förtydligar detta med orden:

Ni ber men får inget, därför att ni ber illa – för att slösa bort det på era njutningar (4:3).

De som Jakob skriver till hade börjat anpassa sig till den ogudaktiga världen. Man tog det inte längre så noga med synden. Därför uppmanar Jakob:

Ni otrogna, vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud... Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så ska han fly från er. Närma er Gud, så ska han närma sig er. Rena era händer, ni syndare, och rena era hjärtan, ni splittrade. Klaga, sörj och gråt! Vänd ert skratt i sorg och er glädje i bedrövelse. Ödmjuka er inför Herren, så ska han upphöja er (Jak. 4:4-10).

Luther skriver: "När ett kristet hjärta ivrigt ber, ropar och säger till Gud: "Hjälp, käre Gud! Hjälp nu, Gud. Ha förbarmande i himlen!" När det suckar, begär, och uthålligt beder är det omöjligt för en sådan bön att inte bli hörd av Gud. Han måste ge svaret: Ja! Därför kan en sådan bön också besegra Amalek." (LW 62, 282)